

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۳ می ۲۰۱۸

کابل خونین- ۲

چهارشنبه- ۱۲ ثور ۱۳۵۷ - کابل: با در نظر داشت نکات و سوالاتی که در قسمت قبل مطرح نمودیم در این بخش می بینیم کدام نیروهائی عامدانه در صدد کشتن اهل رسانه می باشند. از نظر من دولت دست نشانده و امپریالیسم در کنار داعش - اگر وجود داشته باشد- و طالب می تواند در عقب این جنایت باشند. بحث مان را نخست از تذکر "شاه حسین مرتضوی" سرپرست سخنگوی ریاست جمهوری که نمونه کامل یک شبه روشنفکر خود فروش و یا فاحشه سیاسی است آغاز می کنیم:

مرتضوی در مصاحبه با برنامه فراخبر تاریخ ۱۱ ثور با تلویزیون طلوع، به مثابه سؤالی که جوابش را در طرز گفتار باخود داشت مطرح نمود: آیا جان یک خبر نگار ارزشمند است و یا سرعت در پخش خبر؟
ظاهراً این پرسش، احترام پرسنده را به حفظ جان یک انسان نشان می دهد، مگر در واقعیت امر آنطور نیست، بلکه پرسنده، با این پرسش می خواهد تلویحاً مصیبت وارده را به عجله خبرنگاران نسبت داده، خود آنها را مسؤول قتل شان معرفی بدارد.

مرتضوی با این پرسش می خواهد به شنونده تلقین نماید که خبرنگاران برای انتقال سریع خبر، مانع کار نیروهای امنیتی شده در نتیجه در نبود امنیت کامل امکان فعالیت های انتحاری را مساعد می سازند. یعنی خودشان زمینه ساز

مرگ شان می شوند و "بانداریگ" کدام مسئولیتی در قبال قضیه ندارد، اگر کس و یا کسانی مورد بازخواست می باید قرار بگیرند، خود آن کشته شده ها می باشد که با عجله شان فرصت را برای عملیات تروریستی مساعد نموده اند. و اما این که چرا سخنگوی دولت دست نشانده چنین حرفی می زند و هدف از آن حقه کردن کدام سیاستی است، کاملاً روشن است. دولت دست نشانده متوجه شده است که در این اواخر موجودیت تعداد انسان پاکدامن بین اهل رسانه ها، رقابت بین تمام رسانه ها در انتقال سریع خبر و از همه مهمتر نقش فیس بوک و توئیتر در انتقال گزارشات و عکسها، باعث گردیده تا مردم در اسرع وقت در جریان قضایا و چونی و چندی آن قرار گرفته، سرخاب نمایشی دولت دست نشانده و اشک تمساح ریختن آن ها نزد مردم افشاء بگردد.

به منظور جلوگیری از همین حالت و بسط کنترل دولت دست نشانده در پخش خبر و رسانه ها را وادار ساختن به آنچه "بانداریگ" می خواهد گفته شود و پیدا کردن فرصت زدودن برخی آثار و شواهدی که دم خروس را در زیر بغل "بانداریگ" نشان می دهد و آماده ساختن چند تن از اعضای مخفی امنیت ضد ملی به مثابه شاهدان واقعه در محل، دولت می خواهد به بهانه حفظ جان اهل رسانه و مردم عادی، بعد از چنان وقایعی فرصت لازم زمانی جهت پاک کردن تمام آثار و شواهد به دست آورد، تا هیچ کسی نداند که در عقب واقعه چه کسانی قرار دارند.

برگردیم به واقعه ۱۰ ثور. دیروز هم از قول شاهدان عینی انفجار تذکر دادم که انفجار دوم حدود ۴۵ دقیقه بعد تر از واقعه اول آنها در شرایطی صورت گرفت که خبرنگاران در سومین کمر بند امنیتی و در یک گوشه مشخص و هدایت شده توسط پولیس قرار داشتند. در اینجا اگر واقعاً پای عمال دولت به خصوص شخص رئیس "امنیت ضد ملی"، ستانکزی در میان نباشد دولت دست نشانده باید پاسخ دهد که انتحار کننده چگونه موفق شده بود خود را از سه کمر بند امنیتی یعنی سه بار تلاشی آنها در منطقه سبز که به صد ها کامره مدار بسته آن را کنترل می نماید، در محلی که در یک شعاع سه کیلومتری آن ارگ، صدارت، وزارت های مالی، دفاع، معادن و صنایع، مخابرات، معارف، عمده ترین مرکز مخابراتی کشور، یکی از معروف ترین مراکز ریاست امنیت ضد ملی و ... قرار دارد انتحار کننده دومی خود را به محل اهل رسانه می رساند.

من قبلاً در ارتباط به هتل انترکانننیتال نوشته بودم که دولت دست نشانده و ریاست امنیت ضد ملی آن هرگاه در عقب این جنایات خود قرار ندارند، عکسهای تروریست ها را منتشر سازد تا مردم به اساس محل سکونت آنها، مراکز اصلی بودوباش آنها را به دولت گزارش دهند، کاری که دولت دست نشانده انجام نداد، اینک باز هم می خواهم و از رسانه ها نیز انتظار دارم تا از پیشنهاد حمایت نمایند که به اساس عکسهای که در کمره های مدار بسته وجود دارد، عکسهای آن ۴۵ دقیقه و حتماً فلماهای آن را در معرض دید مردم قرار دهند، تا همه کس بدانند که انتحاری چه کسی بود و به کمک چه کسانی خود را تا آنجا رسانده و اصولاً در کجا زندگانی می نمود.

این یگانه راهیست که هم می شود انتحاری را شناخت و هم از انتحارهای بعدی آنها جلوگیری نمود.

ادامه دارد